

РЕШЕНИЕ

№ 1241

гр. Пловдив, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Радослав П. Радев

Недялка Д. Свиркова Петкова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Екатерина Вл. Мандалиева Въззивно гражданско дело № 20235300501529 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба депозирана от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез процесуалния представител адв. Д. П. против Решение №1190/17.03.2023г. постановено по гр.д.№12078/2021г. по описа на ПРС, деветнадесети гр.с., с което е отхвърлен предявеният от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с ЕИК 131001375 против В. Е. Т. ЕГН: ***** иск за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сумата от 5 866,01 лв. - главница, по Договор за потребителски кредит, обезпечен с поръчителство № *** от *** г., сключен със „Стопанска и инвестиционна банка “ АД /СИБАНК/, вземането по който е прехвърлено с Договор за цесия от *** г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението -26.05.2021 г. до окончателното изплащане на сумата., за които е издаден заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 8657/2021 г на ПРС. С постановеният съдебен акт е осъден „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД да заплати на В. Е. Т. ЕГН: ***** *** сумата от 770 (седемстотин и седемдесет) лева за разноски в производство пред първата инстанция. Решението на

първоинстанционния съд се обжалва като неправилен и незаконосъобразен по съображения подробно изложени в жалбата. Искане се от въззивния съд да отмени първоинстанционния акт, като вместо това уважи искането като основателно. Претендира се разноски пред двете съдебни инстанции. Прави се възражение за прекомерност на разноските на другата страна.

Въззиваемата страна В. Е. Т. ЕГН: ***** , чрез процесуалния си представител адв. Н. Ш. оспорва жалбата като неоснователна, моли да се потвърди първоинстанционния акт, като правилен и законосъобразен. Претендира се разноски, съгласно представения списък с направени такива.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното:

Жалбата са подадена в законоустановения срок, от страна имаща правен интерес да обжалва, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. След като са изчерпани контролните функции на въззивния съд, той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд, като взема предвид установените във въззивното производство новооткрити и новонастъпили факти./ В този смисъл е Решение №200 от 23.06.2015г. на ВКС по гр.д.№6459/2014г., четвърто г.о. ГК/

В конкретният случай обжалваният акт е валиден и допустим. След преценката на събраните доказателства, наведените доводи и оплаквания, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл. 422, вр. с чл. 415 от ГПК вр. с чл. 79 от ЗЗД и 99 от ЗЗД, и чл. 86 предявен от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с ЕИК 131001375 против В. Е. Т. ЕГН: ***** за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сумата от 5866,01 лв. – главница, по Договор за потребителски кредит, обезпечен с

поръчителство № *** от *** г., сключен със „Стопанска и инвестиционна банка “ АД /СИБАНК/, вземането по който е прехвърлено с Договор за цесия от *** г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението -26.05.2021 г. до окончателното изплащане на сумата. Ищецът твърди, че на *** г. в гр.*** е сключен договор за кредит между „Стопанска и инвестиционна банка “ АД /СИБАНК/ и ответника, като на последният е предоставено сумата от 10 000 лв. Договореният лихвен процент е образуван от ОЛП-4,9 % и надбавка 7,35 %. , плащането е на 120 равни месечни погасителни вноски от 12.07.2008 до 12.06.2018 г. Платени са суми, които са погасили 1704,47 лв. –главница и 3365,34 лв.-договорна лихва. Първата забава е от м. май 2011 г. Няма обявена предсрочна изискуемост. На *** г. вземанията са цедирани на ищеца, за което обстоятелство длъжникът е уведомен. За претендираните вземания в полза на ищеца е издадена Заповед по чл. 410 от ГПК ч.гр.дело № 8657/2021 г., срещу която е подадено възражение от длъжника, което обстоятелство обосновава правния интерес от предявения иск.

Ответникът оспорва исковете, моли за отхвърлянето им.

Първоинстанционният съд е отхвърлил исковете като е приел, че в процесния договор за кредит е налице формално посочване на размера на ГЛП и ГПР. Посочил е, че не е ясна и методиката на формиране на ГПР, а предвидената в чл. 3, ал. 1 от договора клауза за заплащане на еднократна такса за разглеждане на искането, не е ясно дали участва в ГПР. Предвид на това, решаващият съд е направил извода за несъответствие на клаузи на договора с разпоредбите на чл. 7 от ЗПК(отм), което от своя страна води по аргумент на чл. 14 от ЗПК(отм.) до недействителност на договора за кредит и налага връщане от заемополучателя само на усвоената главница, в случая от 10 000 лв. Доколкото се твърди, че са извършвани плащания и се установява, че същите са в размер от 9835 лв., то те следва да се прихванат срещу размера на задължението за главница. Дължимият остатък съдът е констатирал, че възлиза на 165 лв, но е приел че е недопустимо произнасяне по отношение дължимостта на неплатената главница, тъй като същата се претендира като дължима на действително договорно основание, а не на основание чл. 14 ЗПК като дадена по недействително правоотношение, поради което е отхвърлил исковете.

Недоволен от постановеният съдебен акт е останал жалбоподателят, който навежда оплаквания, че договорът отговаря на изискванията на чл.7 т.4 – 14 Закона за потребителския кредит /отм./, поради което не би могло да се приеме за недействителен съгласно чл.14 ал.1 ЗПК/отм./

Настоящият съдебен състав споделя направените от първоинстанционният съд правни изводи по следните съображения:

Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон – ЗПК/отм./, в който законодателят предвижда строги изисквания за формата и съдържанието на този вид договори, уредени в глава втора, чл.6 -10 ЗПК /отм./. В конкретният случай по отношение на процесния договор сключен на ***г. са били в сила разпоредбите на Закона за потребителския кредит /отм. ДВ бр. 18 от 05.03.2010 г./, тъй като е сключен преди датата на влизане в сила на действащия ЗПК /§5 от ПЗР на ЗПК, в сила от 12.05.2010 г./. Съгласно чл. 14, ал. 1 от ЗПК (отм.) - договорът за потребителски кредит е недействителен, когато не са спазени изискванията на чл. 6, чл. 7, т. 7-14, чл. 8, ал. 1, чл. 9, ал. 1 и чл. 10 от ЗПК (отм.).

Съгласно чл.7 т.6, 7 и т.10 ЗПК/отм./, договорът следва да съдържа годишен процент на разходите по кредита, които потребителят трябва да направи, за да издължи кредита, а когато неговото изчисляване не е възможно ГЛП и всички разходи, приложими към момента на сключване на договора за кредит; условията, при които посочените в т.6 разходи по кредита могат да бъдат променяни; елементите на общата стойност на кредита, които не са включени при изчисляването на ГПР по кредита, когато точния размер на тези елементи е известен, те трябва да са посочени в договора; когато точния размер на тези елементи не е известен, посочва се начинът на тяхното изчисляване или реалистична оценка на тяхната стойност.

Съдът намира, че процесния договор не отговаря на тези изисквания. Съгласно чл.3 т.4 от договора, ГПР по кредита е 13.97 %, в който процент не са включени разходите по чл.21 от Закона за потребителския кредит /отм./. Съгласно чл.4 ал.1 главницата по кредита се олихвява с годишна лихва, равна на сбора на банковия лихвен процент /БЛП/ плюс надбавка в размер на

7.35%. Към датата на сключване на договора БЛП е в размер на 4.9% годишно. Съгласно чл.4 т.3 Банката си запазва правото едностранно да промени договорения лихвен процент по чл.3 т.4, в зависимост от промените на следните индекси и параметри: ОЛП на БНБ, тримесечния индекс СОФИБОР, цената на ресурса на СИБАНК, пазарната конюнктура свързана с прилагане на лихвените нива по кредити в лева на физически лица. Налице е и договорена клауза – чл.3 ал.3 от договора, съгласно която длъжникът дължи своевременно заплащане на договорените такси и комисионни, които могат да бъдат променяни по решение на УС на Банката, при условията на чл.4 ал.3 и ал.4 от договора.

Настоящият съдебен състав намира, че така формулирани клаузите създават неяснота у потребителя относно размер на ГЛП и методиката на формиране на ГПР, както и свързаните с договора разходи, които следва да се понесат от потребителя, ако има такива.. Налице е нищожност клаузата на чл. 3 ал.4 и чл.4 от договора на основание чл. 7-14 от ЗПК (отм.), както и неравноправност на тези клаузи по смисъла на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г., поради което следва да се приеме, че договорът е недействителен. Когато договорът е недействителен, потребителят връща единствено заемната сума, но не дължи възнаградителна лихва и обезщетение за забава. От събраните по делото доказателства, не би могъл да се направи обоснован извод относно дължимия остатъкът от размера на заемната сума, поради което и доколкото в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на претенцията си, то предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

Предвид неоснователността на претенцията, не следва съдът да се произнася по заявеното от ответника при условията на евентуалност възражение за изтекла давност по отношение на претендираните вземания от страна на ищеца.

Предвид изхода на спора на въззиваемата страна се дължат направени пред настоящата инстанция разноски в размер на 840лв с ДДС – договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, което възнаграждение не следва да бъде редуцирано от съда, имайки предвид фактическата и правна сложност на делото, както и процесуалната активност на процесуалния представител на въззиваемия - изготвил отговор и участвал в проведеното открито съдебно

заседание.

Мотивиран от горното Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1190/17.03.2023г. постановено по гр.д. №12078/2021г. по описа на ПРС, деветнадесети гр.с.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС” ЕООД, с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. ”Рачо Петков-Казанджията” № 4-6, представлявано от Р. И. М. - Т. да заплати на В. Е. Т. ЕГН: ***** *** сумата от 840.00 (осемстотин и четиридесет лева) разноски пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страната..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____